

Der forekommer mig altsaa at være en Fejl i den Maade, hvorpaa man har taget dette, men jeg følger til, at der mellem os, der forud drøftede Sagen, var megen Tvivl om, hvorvidt det var det rette. Det er saaledes slet ikke en Bebrejdelse, jeg retter mod det høje Ministerium, fordi det har valgt den Vej, det har valgt, men jeg gør opmærksom paa dette, fordi jeg tror, at det Forhold rummer en stor Fare, og at man derfor om ikke mange Aar vil komme til paa dette Punkt at søge Loven rettet.

De Enkeltheder, som den første ærede Taler fremhævede ved forskellige Bestemmelser, kan jeg tildels tiltræde, men dog ikke anderledes, end at jeg med ham vil erkende, at de i høj Grad fortjene at komme under Overvejelse. Det rette Tidspunkt dertil er imidlertid, som det ogsaa af ham blev fremhævet, i et Udvalg. Men hvis et Udvalg nedsættes, ere vi jo enige om, at det meget hurtigt bør gennemgaa de Bestemmelser, der kunne være tvivlsomme, foreslaa de faa fornødne Ændringer og snarest mulig søge at faa Loven gennemført. Jeg skal derfor opsætte mit Arbejde i saa Henseende til et eventuelt Udvalg, hvis jeg kommer ind deri, og kun omtale en Bestemmelse, som det ligger mig særlig paa Sinde at faa ændret. Jeg vil nødig trætte Tingets ærede Medlemmer, og det er saa meget mindre nødvendigt, at jeg taler vidtløftigt, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds allerede har omtalt denne Sag. Men jeg vil dog om muligt gøre Sagen fuldt klar for Tinget. Spørgsmaalet angaar Forholdet mellem Regeringsforslagets § 4 og Folketingsforslagets § 4. I Regeringsforslaget hedder det, at naar en Arbejder kommer til Skade og hans Forhold kan henføres saavel under dette Lovforslag for Landbrugets Forsikring som under Lov af 1898 om Industriens Forsikring, skal hans hele Stilling i alle Tilfælde behandles efter Landbrugets Forsikringslov. Det tror jeg er rigtigt. Det har man nu i Folketinget forandret til, at i saadanne Tilfælde skulde den Mand eller Kvinde, hvis Forhold tillige kunde komme ind under Loven af 1898, behandles efter Loven af 1898. Man har gjort det, som det hedder, af Humanitetshensyn, fordi Erstatningen efter Loven af 1898 synes større end den, der gives efter dette Lovforslag; og det kan jo ogsaa se saaledes ud og vil ogsaa være saa i visse Tilfælde. Thi efter dette Lovforslag er, som jeg nævnede, den højeste Dødsersatning, man kan faa, 2,500 Kr., og den

højeste Invaliditetserstatning er 3,600 Kr., medens efter Industriloven Dødsersatningen bliver 3,200 Kr. og Invaliditetserstatningen for fuld Invaliditet stundom 4,800 Kr. Det ser altsaa ud, som om man vil være god ved Folk ved at give dem Forsikring efter Loven af 1898, men det slaar ikke helt til. For det første kender Loven af 1898, hvad Dødsersatningen angaar, ikke til at give Erstatning til andre end dem, som vedkommende fuldt ud har forsørget; det er først ved de senere Lov og ogsaa ved dette Lovforslag, at det indføres, at naar et Menneske dør, omkommer under sit Arbejde, skulle ogsaa andre efterladte, som han har forsørget, kunne faa Erstatning; og det kan blive af stor Vigtighed i Landbruget. Den Begunstigelse stryger man ved at føre Landbrugsarbejdet helt ind under Industriloven paa dette Omraade. Det kan ligeledes, naar en Person kommer til Skade, ske, at man ved at følge Loven af 1898 kan komme til at give mindre, end man vilde komme til, hvis han regnedes med, ind under Landbrugsloven. Det er navnlig Tilfældet med unge Mennesker. Vi have haft Tilfælde, hvor et ungt Menneske, hvis Indtægt kun har været 300 Kr. aarlig, faar Erstatning efter sin Løn. Altsaa kan en stakkels Dreng, som bliver totalt Invalid, efter Industriloven ikke komme højere op end til 1,800 Kr., fordi hans Løn ikke har været over 300 Kr., medens han, hvis han var kommen til Skade og fik Erstatning efter Landbrugsloven, fik en Invaliditetserstatning, beregnet efter en Indtægt af 600 Kr. om Aaret, altsaa 3,600 Kr. Det er altsaa ikke saa, at man kan sige, at man gaar til den gode Side lige overfor de paagældende derved, at man gaar efter Loven af 1898. Dette er imidlertid slet ikke det afgørende i denne Sag. Det, det gælder om, er, at man gør sig klart: Hvad er nu det rimelige og rigtige i sig selv enten at følge Loven af 1898 eller at følge Landbrugsloven? Det ville de Herrer maaske bedst forstaa, naar jeg gør Dem opmærksom paa, hvad det i saa Henseende drejer sig om; det tror jeg ikke, at man i Folketinget har været fuldt inde i. Det drejer sig her væsentlig om maskinelle Ulykker; og for atter at tage frem, hvad det særlig gælder om: Det er Ulykker i Mejerier og ved Tærskværker. Der maatte man i sin Tid sige: Da vi ikke kunne medtage alle de Folk, der arbejdede ved Tærskværker og Maskiner, fordi de ikke ere inde under Loven — vi tage jo ikke Landbruget med ind under Loven